

[Statsministeren]

Jeg vil gerne allerførst takke hr. Steenholdt, hr. Preben Lange og hr. Lindenskov for de indlæg, de har givet her i dag. De er i fællig et udtryk for, at samarbejdet trods de problemer, der kan være mellem Grønland og Danmark og mellem Færøerne og Danmark, foregår på en god og anstændig måde. Jeg vil også gerne takke de to repræsentanter fra Grønland, fordi hr. Steenholdt og hr. Preben Lange så tydeligt sagde, at man var klar over, at når der skulle spares, kunne Grønland ikke gå ram forbi. Jeg vil gerne til gengæld sige, at det må ske i samarbejde med de grønlandske myndigheder, og at det må ske under hensyntagen til de særlige problemer, som vores landsmænd på Grønland nu engang har.

Til hr. Lindenskov vil jeg sige, at vi i regeringen i høj grad er klar over de særlige problemer, som færingerne har at slås med på fiskeriområdet. Så langt som det er os muligt i de internationale forhandlinger, og i det omfang som færingerne ikke selv kan klare det – for der er jo en udstrakt selvforhandlingsret for færingerne på dette område – skal vi søge at støtte dem, så deres interesser bliver bedst muligt varetaget. Dette gælder også de problemer, der kan opstå i forbindelse med færingernes overtagelse af visse nye opgaver eller ændringer i det bestående. Det aktuelle er nogle sociale opgaver, som jeg har indtryk af at forhandlingerne om går godt, men vi skal bidrage til, at vi også kan få en god afslutning på de forhandlinger, der i øjeblikket pågår.

Det sidste, når det gælder Færøerne, er selvfølgelig problemerne med en råstofordning. Jeg tror, det bliver muligt at finde en fornuftig løsning på dette, og kan kun sige, at vi vil møde til de forhandlinger, når det bliver aktuelt, med god vilje til at finde en fornuftig løsning.

Blandt de mange indlæg, der har været her i dag, er der et par stykker, som måske ikke er egentlige ordførertaler, men som jeg alligevel gerne vil gøre nogle bemærkninger til. Det ene er af fru Mette Madsen, der har talt om kulturpolitik, og det andet er af fru Nathalie Lind, der har talt om kriminalitet. Jeg indrømmer gerne, at når man formulerer en sætning som, »at vi skal have en solidarisk kulturpolitik«, kan man godt studse lidt og spørge, hvad det nu egentlig er for noget. Men for socialdemokrater er det nok ikke så

forfærdelig mærkeligt. For en solidarisk kulturpolitik er for os noget i retning af, at vi ikke alene solidariserer os med kunstens og kulturens aktiviteter, men det er også noget med, at den kulturaktivitet, der skal udfoldes i dagens Danmark, skal gå i bredden; det skal ikke være for de få. Det er også noget med, at kulturtilbuddene skal være noget, som alle kan få andel i. Det er sådanne ting, der ligger i begrebet en »solidarisk« eller – for at give anledning til yderligere smil – en »social kulturpolitik«, altså en politik, der når ud til flest muligt – allerhelst alle – mennesker.

Det kan godt være, at der var for lidt konkret anvisning på, hvilke nye aktiviteter regeringen ønsker på kulturlivets område, men jeg mener for det første, at når regeringen i en krisetid, hvor vi skal være vældig forsigtige med udgifterne, kommer og siger, at vi skal videreføre de kulturaktiviteter, vi har, i fuldt omfang, er det netop under disse vilkår en tilkendegivelse, det er værd at bemærke.

For det andet er jeg klar over, at vi selvfølgelig skal være forsigtige med at skære i de budgetter, der går til kulturpolitikken.

For det tredje vil jeg sige, at vi måske endda skal overveje, hvor det vil være muligt og forsvarligt for os at udvide budgetterne, ikke sådan generelt være rundhåndet og meget flot, men altså dér, hvor vi virkelig mener det kan være nyttigt med en udvidet kulturaktivitet.

For det fjerde vil jeg nævne Det kgl. Teater uden at gå i enkeltheder af én bestemt grund, nemlig at det er meget for tidligt at gøre det, som fru Mette Madsen også sagde. Vi mener, at vi nu må have en ordning af Det kgl. Teaters forhold, der giver muligheder for, at Det kgl. Teater virkelig bliver hele befolkningens teater. Det kan jo kun ligge ét sted, men det kan godt tilrettelægges, organiseres på en sådan måde, have en sådan struktur, at det i langt højere grad er noget, der kan blive følt som og også reelt være hele befolkningens teater, altså nationalscenen i ordets dybeste betydning. Det er det, der ligger i de bemærkninger, jeg har gjort i åbningstalen. Jeg er sådan set glad for, at disse ord fra fru Mette Madsen gav mig anledning til at uddybe det lidt.

Det andet var kriminaliteten, hvorom fru Nathalie Lind gjorde nogle bemærkninger. Her vil jeg også gerne erkende at det er lidt